

“Dio is heel sociaal en vindt het prima als vreemden hem oppakken”

Zorg

kat

De prachtige kater Dionysius heeft een bijzondere missie: elke week gaat hij met Joyce Smit op bezoek in een bejaarden- of verzorgingshuis. Dionysius laat zich dan heerlijk knuffelen.

Maar het gaat nog veel verder: hij haalt sommige mensen, alleen tijdens zijn aanwezigheid, uit hun isolement ... Joyce vertelt erover.

Wat heb jij eigenlijk met katten?

“Katten vind ik bijzonder door wie ze zijn. Ze zijn eigenwijs, gaan hun eigen gang. Ze komen alleen op schoot als ze dat zelf willen, prachtig vind ik dat. Als jong meisje ben ik met katten opgegroeid, maar ook met veel andere dieren. We hebben hier ook een hond, onze Rhodesian Ridgeback Kimacho, waar de katten prima mee kunnen opschieten. Ze kunnen in huis heerlijk samen ravotten.”

En de Chartreux in het bijzonder?

“Ja, ik was meteen helemaal verliefd op dat ras! Ze zijn ook zo mooi! Maar ik wilde er pas aan beginnen nadat mijn oude, geliefde huis-tuin-en-keukenkat dood was. In Nederland moest ik daarna twee jaar op de wachtlijst, maar in België kon ik gewoon een kitten kiezen. Dat werd Bruno, een katertje. Hij is later overigens wel acht kilo geworden, de Chartreux is echt een stoere kat!”

“Hoe gaat dat verder, we wilden een nestje. En zo kwam de lieve poes Babeau bij ons en kregen we zeven en een half jaar geleden een nestje waarin Dionysius geboren is. Het bleek een prachtige, geweldige kat die op shows ook nog eens prijs na prijs wint. Het was eigenlijk gewoon een gelukstreffer dat hij voor 99.8% voldoet aan de standaard voor dit ras.”

Hoe werd Dionysius vrijwilliger als knuffelkat?

“Ik kwam in aanraking met dit werk, voelde er wel voor en wist meteen dat Dio er perfect voor zou zijn. Juist doordat hij veel gereisd heeft, ook naar het buitenland, het gewend is om aan een tuigje te lopen en opgepakt te worden door vreemden. Dio is zo sociaal! Onze Babeau zou er helemaal niet geschikt voor zijn, zij wil ook niet showen en daarom doen we dat ook niet.”

Hoe verlopen zulke knuffelsessies?

“We gaan elke week samen op pad, naar een groep van tien bejaarden bijvoorbeeld. Het zijn licht gedementeerde mensen die wat extra aandacht nodig hebben. Als Dio er eenmaal is, kijkt hij eerst nieuwsgierig rond. Dan maakt hij aangelijnd aan een tuigje op mijn schouder eerst een rondje langs de bewoners die altijd enthousiast naar zijn komst uitkijken.

De een wil hem op schoot, de ander aaien of bekijken. En ze vragen steeds weer ‘poes is lief’, ‘hoe heet hij’, ‘hoe zwaar is hij’. Het knuffelen met de kat maakt ze altijd erg blij. Het is ook een mooie aanleiding om te praten over de (huis)dieren die ze hebben gehad en om andere herinneringen over vroeger op te halen.

Er is ook een oude man van 92 die overdag in het huis woont en 's avonds thuis bij zijn vrouw. Ik heb hem een foto van hemzelf met de kat gegeven, dat doe ik trouwens altijd. Hij heeft die foto mee naar huis genomen en die staat nu in het fotolijstje van zijn vader. ‘Mijn vader was toch geen aardige man’ zegt hij, hij kijkt liever naar de kat!”

Heeft Dionysius zelf zijn voorkeuren voor bepaalde mensen?

“Jazeker, er zijn een paar mannen, die zijn wat rustiger, daar gaat hij graag naar toe. Een van hen is overleden en Dionysius loopt nog steeds naar zijn vaste plekje, zo van ‘waar is hij nou?’ ”

Heb je nog een extra bijzonder verhaal?

“Op een gegeven moment kwam ik bij een hele tengere bedlegerige oude dame die

volgens de verpleging gek op katten is. Eerst moest ik haar bril opzetten en dan haar gehoorapparaatje indoen, want anders zag of hoorde ze bijna niets. Vervolgens liet ik haar Dio zien en kreeg een grote glimlach.”

“In zijn mandje legde ik hem naast haar neer zodat ze hem kon aaien. Vervolgens begon ze tegen de kat te praten, zo van ‘Lig je lekker?’ en ‘Ga maar lekker slapen.’ Dit ritueel herhaalde zich meerdere malen en op een gegeven moment kwam er iemand van de verpleging bij zitten om eens te kijken hoe dat ging.”

“Na afloop vertelde de verpleegster dat ze zoiets nog nooit had meegemaakt. Ik begreep niet wat ze nou precies bedoelde en ze lichte vervolgens toe dat de verpleging nagenoeg niet meer met deze dame konden communiceren.

Nu hoorde ze haar ineens gewoon praten en zelfs hele volzinnen maken. Na vertrek van de kat bleek dat gelijk weer voorbij te zijn.

Dat een kat mensen gelukkig en rustig maakt wist ik, maar dat dit zo’n impact heeft en mensen uit hun isolement kan halen was erg mooi om te beleven!”

Joyce Smit heeft ze een kleine huiselijke cattery op de Veluwe met vier prachtige Chartreux katten. Meer weten:

www.bluelightning.nl en www.facebook.com/BlueLightningChartreuxCattery